

Sigillum episcopale

Reverendissimus Dominus*
Garland F. Byers, Jr., J.D., D.D.‡
Episcopus ad Gentes, ex mandato apostolico

Sigillum est signum proprium Episcopi. Litteris eius, scriptis eius et documentis eius apponitur, atque in fronte huius ministerii Verbi stat.

Sigillum proprium iam diu ad munus episcopi pertinet. A primis saeculis christiani anulis signatoriis, qui emblemata christiana ferebant, signabant; Clemens Alexandrinus, circa annum Domini 200 scribens, fidelibus suasit ut sigilla eorum ferrent «columbam, vel piscem, vel navem vento secundo currentem, vel lyram musicam … vel ancoram navalem».[1] Saeculo XII iam firmata erat consuetudo, ut episcopi per totam Ecclesiam sigillum proprium haberent.[2] Tale sigillum imaginibus ostendit ea quae episcopo maximi momenti sunt, eaque ei per totum ministerium eius in mentem revocat.

Ita est etiam de hoc sigillo. Unumquodque eius elementum significationem personalem habet pro Episcopo in sua ipsius ad Christum vocatione. Historia quaedam post illud latet; quae hic non narratur, sed Episcopo nota est eique propria. Significatio uniuscuiusque elementi infra exponitur, una cum Scripturis quibus innititur.

Index rerum

Crux aurea · Radii lucis · Sacra Biblia · Fulgura · Draco · Globus

Crux aurea

In medio sigillo stat crux Iesu Christi. Ibi de morte triumphavit et vitam aeternam omnibus in eum credentibus acquisivit. Per passionem, crucifixionem, mortem et resurrectionem suam debitum peccati solvit, quod Deo debebatur inde a lapsu hominis in horto Eden.

> *«Propterea sicut per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, et per peccatum mors, et ita in omnes homines mors pertransiit, in quo omnes peccaverunt.»*
>
> Rom 5,12

> *«Qui peccata nostra ipse pertulit in corpore suo super lignum; ut peccatis mortui, justitiae vivamus: cujus livore sanati estis.»*
>
> 1 Petr 2,24

Crux est signum illius victoriae. In ea Christus delevit «quod adversus nos erat chirographum decreti, quod erat contrarium nobis, … affigens illud cruci: et expolians principatus, et potestates traduxit confidenter, palam triumphans illos in semetipso» (Col 2,14–15). Promissio crucis est vita sine fine: «Sic enim Deus dilexit mundum, ut Filium suum unigenitum daret: ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam aeternam» (Io 3,16).

Crux etiam declarat eos, qui in eum credunt, illam victoriam iam reportavisse:

> *«Ubi est mors victoria tua? ubi est mors stimulus tuus? … Deo autem gratias, qui dedit nobis victoriam per Dominum nostrum Jesum Christum.»*
>
> 1 Cor 15,55.57

Cum eo in aeternum in regno eius regnabunt: «Si sustinebimus, et conregnabimus» (2 Tim 2,12), et «regnabunt in saecula saeculorum» (Apoc 22,5).

Crux ex auro facta est, ut ostendat eam christianum purificare. Sanguis Iesu est quasi ignis conflans: «sanguis Jesu Christi, Filii ejus, emundat nos ab omni peccato» (1 Io 1,7). Sicut aurum igne purgatur, ita christianus ab omni peccato purgatur. De Domino scriptum est: «ipse enim quasi ignis conflans, … et

sedebit conflans, et emundans argentum: et purgabit filios Levi, et colabit eos quasi aurum et quasi argentum» (Mal 3,2–3).

Interdum christiani tentationes et tribulationes patiuntur. Hae ut aurum igne probatum considerandae sunt, ut qui cruci fideles permanent vitam aeternam habeant:

> *«In quo exsultabis, modicum nunc si oportet contristari in variis tentationibus: ut probatio vestrae fidei multo pretiosior auro (quod per ignem probatur) inveniatur in laudem, et gloriam, et honorem in revelatione Jesu Christi.»*
>
> 1 Petr 1,6–7

> *«Ipse vero scit viam meam, et probavit me quasi aurum quod per ignem transit.»*
>
> Iob 23,10

Ipse Dominus suadet: «Suadeo tibi emere a me aurum ignitum probatum, ut locuples fias» (Apoc 3,18). Fidelibus promittit: «Esto fidelis usque ad mortem, et dabo tibi coronam vitae» (Apoc 2,10).

Radii lucis

Radii lucis, qui a tergo crucis fulgent, significant crucem esse lucem mundi. Dominus dixit: «Ego sum lux mundi: qui sequitur me, non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitae» (Io 8,12).

Radii etiam significant eos, qui Christum sequuntur, filios lucis esse. «Dum lucem habetis, credite in lucem, ut filii lucis sitis» (Io 12,36). «Omnes enim vos filii lucis estis, et filii diei: non sumus noctis, neque tenebrarum» (1 Thess 5,5). «Eratis enim aliquando tenebrae: nunc autem lux in Domino. Ut filii lucis ambulate» (Eph 5,8).

Christiani lucerna mundo esse debent, unusquisque radius illius lucis:

> *«Vos estis lux mundi. Non potest civitas abscondi supra montem posita, neque accendunt lucernam, et ponunt eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt. Sic luceat lux vestra coram hominibus: ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum, qui in caelis est.»*
>
> Mt 5,14–16

Hoc faciunt praesentiam Spiritus Sancti recipiendo et sinendo ut Spiritus, qui in eis est, per vitam eorum eluceat. Tunc lux veritatis ex vita eorum lucet, eorumque vita fit hostia viva: «Obsecro itaque vos fratres per misericordiam Dei, ut exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem, rationabile obsequium vestrum» (Rom 12,1). Tunc alii christianos intueri possunt et videre eos diversos esse: «sine querela, et simplices filii Dei, sine reprehensione in medio nationis pravae et perversae: inter quos lucetis sicut luminaria in mundo» (Phil 2,15). Christiani sunt lux mundi, quia Lucem mundi sequuntur, ipsum hominem Iesum, qui est Christus.

Sacra Biblia

Sacra Biblia est regula et norma fidei, verbum Dei inerrans:

> *«Omnis Scriptura divinitus inspirata utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in justitia: ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum instructus.»*
>
> 2 Tim 3,16–17

Christiano data est, ut eam tamquam gladium adhibeat, «gladium spiritus (quod est verbum Dei)» (Eph 6,17):

> *«Vivus est enim sermo Dei, et efficax et penetrabilior omni gladio ancipiti: et pertingens usque ad divisionem animae ac spiritus: compagum quoque ac medullarum, et discretor cogitationum et intentionum cordis.»*
>
> Hebr 4,12

Sic ipse Dominus eo usus est. Cum Iesus in desertum ductus esset, «ut tentaretur a diabolo», omni tentationi verbo scripto respondit:

- «Scriptum est: Non in solo pane vivit homo, sed in omni verbo, quod procedit de ore Dei.» (Mt 4,4)
- «Rursum scriptum est: Non tentabis Dominum Deum tuum.» (Mt 4,7)
- «Vade Satana: Scriptum est enim: Dominum Deum tuum adorabis, et illi soli servies.» (Mt 4,10)

Tunc diabolus eum reliquit (Mt 4,11).

Sacra Biblia est norma, secundum quam christianus vitam suam degit: «Lucerna pedibus meis verbum tuum, et lumen semitis meis» (Ps 118,105); «sermo tuus veritas est» (Io 17,17). In aeternum stat: «In aeternum, Domine, verbum tuum permanet in caelo» (Ps 118,89); «Caelum et terra transibunt, verba autem mea non praeteribunt» (Mt 24,35).

Pro omni tempore consignat quomodo credens vitam aeternam consequi possit: «Haec autem scripta sunt ut credatis, quia Jesus est Christus Filius Dei: et ut credentes, vitam habeatis in nomine ejus» (Io 20,31). Atque glorificat Deum eiusque Filium unigenitum, Dominum et Salvatorem nostrum Iesum Christum: «Scrutamini Scripturas, quia vos putatis in ipsis vitam aeternam habere: et illae sunt quae testimonium perhibent de me» (Io 5,39).

Fulgura

Tractus lucis, qui a Sacra Biblia exeunt et draconem et mundum circumplectuntur, sunt fulgura. Ex verbo Dei procedunt et draconem vulnerant. Verbum Dei est vis potentissima in universo: «Numquid non verba mea sunt quasi ignis, dicit Dominus, et quasi malleus conterens petram?» (Ier 23,29). Scripturae loquuntur de fulguribus Domini contra inimicos eius emissis: «fulgura multiplicavit, et conturbavit eos» (Ps 17,15); «Fulgura coruscationem, et dissipabis eos; emitte sagittas tuas, et conturbabis eos» (Ps 143,6).

Cum christianus verbum Dei loquitur, inimico dolorem affert eumque quasi fulgur percutit. Cum Septuaginta cum gaudio reversi essent dicentes: «etiam daemonia subjiciuntur nobis in nomine tuo», Dominus respondit:

> *«Videbam Satanam sicut fulgor de caelo cadentem. Ecce dedi vobis potestatem calcandi supra serpentes, et scorpiones, et super omnem virtutem inimici: et nihil vobis nocebit.»*
>
> Lc 10,18–19

Fulgur percutit ipsum draconem – «serpens antiquus, qui vocatur diabolus, et Satanas, qui seducit universum orbem» (Apoc 12,9) – atque eos qui eum sequuntur. Percutit in regione spirituali, «quoniam non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principes, et potestates, adversus mundi rectores tenebrarum harum, contra spiritualia nequitiae, in caelestibus» (Eph 6,12), et per totum mundum, ubi ille operatur. Sic sancti «vicerunt eum propter sanguinem Agni, et propter verbum

testimonii sui» (Apoc 12,11), et sic omni credenti promittitur: «resistite autem diabolo, et fugiet a vobis» (Iac 4,7).

Draco

Draco significat Satanam, quem Scriptura saepe draconem appellat: «Et apprehendit draconem, serpentem antiquum, qui est diabolus, et Satanas» (Apoc 20,2).

Circa mundum convolutus est, quia Scriptura testatur eum esse deum huius mundi: «Deus hujus saeculi excaecavit mentes infidelium, ut non fulgeat illis illuminatio Evangelii gloriae Christi, qui est imago Dei» (2 Cor 4,4). Dominus eum appellavit «princeps hujus mundi» (Io 12,31), et Apostolus Ioannes scripsit: «mundus totus in maligno positus est» (1 Io 5,19). Hunc mundum lapsum multo magis tenet quam christianus scit aut intellegit. Inde a lapsu in horto Eden malus eius influxus ad omnia pertingit, quae christianus cotidie offendit. Ipse est, quem Scriptura appellat «principem potestatis aëris hujus, spiritus, qui nunc operatur in filios diffidentiae» (Eph 2,2), et «adversarius vester diabolus tamquam leo rugiens circuit, quaerens quem devoret» (1 Petr 5,8).

Draco versus crucem se erigit, ut apertam diaboli contra verbum Dei contumaciam ostendat. Ostendit eum Deum, Christum eius et omnia sancta reicere, et manifestum propositum habere obsistendi omnibus quae Deus inde ab initio temporum movit. Praesertim ostendit propositum eius perdendi genus humanum, ad imaginem et similitudinem Dei factum: «Et creavit Deus hominem ad imaginem suam: ad imaginem Dei creavit illum, masculum et feminam creavit eos» (Gn 1,27). De eo Dominus dixit: «Ille homicida erat ab initio, et in veritate non stetit: quia non est veritas in eo» (Io 8,44). «Et iratus est draco in mulierem: et abiit facere praelium cum reliquis de semine ejus, qui custodiunt mandata Dei, et habent testimonium Jesu Christi» (Apoc 12,17).

In hac contumacia perseverat, cum exercitu suo apostata et cum hominibus malis in mundo, qui eum sequuntur, usque dum in stagnum ignis mittatur una cum omnibus sectatoribus suis, sicut Liber Apocalypsis refert:

> *«Et diabolus, qui seducebat eos, missus est in stagnum ignis, et sulphuris, ubi et bestia et pseudopropheta cruciabuntur die ac nocte in saecula saeculorum.»*
>
> Apoc 20,9–10

> *«Discedite a me maledicti in ignem aeternum, qui paratus est diabolo, et angelis ejus.»*
>
> Mt 25,41

Globus

Globus propriam habet significationem, praeter draconem circa eum convolutum. Est terra, creatura Dei. Cum Deus opus suum perfecisset: «Viditque Deus cuncta quae fecerat, et erant valde bona» (Gn 1,31).

Terra homini mandato divino data est:

> *«Benedixitque illis Deus, et ait: Crescite et multiplicamini, et replete terram, et subjicite eam, et dominamini piscibus maris, et volatilibus caeli, et universis animantibus, quae moventur super terram.»*
>
> Gn 1,28

> *«Caelum caeli Domino; terram autem dedit filiis hominum.»*
>
> Ps 113,24

Homo illud dominium amisit, cum in horto Eden Deo non oboedivit et de fructu vetito comedit: «maledicta terra in opere tuo» (Gn 3,17).

Christus sectatoribus suis praecipit ut sibi oboediant: «Si diligitis me, mandata mea servate» (Io 14,15). Apostolos suos ad omnes gentes misit:

> *«Euntes ergo docete omnes gentes: baptizantes eos in nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti: docentes eos servare omnia quaecumque mandavi vobis.»*
>
> Mt 28,19–20

Eos misit, ut hic mundus redimeretur et cum Deo iterum in rectum ordinem restitueretur, homine dominium in terram exercente, sicut Deus initio statuerat. Nam «et ipsa creatura liberabitur a servitute corruptionis in libertatem gloriae filiorum Dei» (Rom 8,21).

Oratio dominica de hoc loquitur: «Adveniat regnum tuum; fiat voluntas tua, sicut in caelo et in terra» (Mt 6,10). His verbis ipse Iesus declarat Deum velle terram restitui ad ordinem, quem initio statuit. Eius restitutio significat diabolum, Satanam, verbo Dei et sacrificio Domini et Salvatoris nostri Iesu Christi

victum esse. Tunc «factum est regnum hujus mundi, Domini nostri et Christi ejus, et regnabit in saecula saeculorum» (Apoc 11,15). Redempti dicent: «et regnabimus super terram» (Apoc 5,10).

Hoc sigilli symbolum omnem christianum officii sui admonet regnum Dei in terra manifestandi. Iesus praedicavit: «Poenitentiam agite: appropinquavit enim regnum caelorum» (Mt 4,17), et discipulos suos misit ut dicerent: «Appropinquavit in vos regnum Dei» (Lc 10,9). Ubi Iesus adest, ibi regnum adest. Sic erit in die triumphi eius de dracone, cum homo iterum dominium in terram exercebit, sicut Deus initio statuit.

Nubes procellosae et aquae furentes

Nubes procellosae ventum significant, qui hic est Spiritus Sanctus. Ipse Dominus Spiritum vento comparavit: «Spiritus ubi vult spirat, et vocem ejus audis, sed nescis unde veniat, aut quo vadat: sic est omnis qui natus est ex spiritu» (Io 3,8). In Pentecoste Spiritus venit «tamquam advenientis spiritus vehementis» (Act 2,2). In principio «spiritus Dei ferebatur super aquas» (Gn 1,2).

Cum christianus verbo Dei utitur et fulgur serpentem eiusque sectatores in spiritu percutit, Spiritus Sanctus movetur ut ventus sanctus et tempestas. Qui motus ipsas terrae aquas concutit, nam «vox Domini super aquas; Deus majestatis intonuit: Dominus super aquas multas» (Ps 28,3). Tota terra afficitur fide credentis in verbum Dei eiusque usu tamquam gladii. Cum recte adhibetur, Spiritus Sanctus movetur in gloria, potentia et dominatione. Sic fuit in Ecclesia primaeva: «Et cum orassent, motus est locus in quo erant congregati: et repleti sunt omnes Spiritu Sancto, et loquebantur verbum Dei cum fiducia» (Act 4,31).

Nubes procellosae et aquae furentes christiano respondent: usui eius verbi Dei, et invocationi Spiritus Sancti in fide Iesu Christi, Domini et Salvatoris nostri. Ipse Dominus «comminatus est vento, et dixit mari: Tace, obmutesce. Et cessavit ventus: et facta est tranquillitas magna», et discipuli eius dicebant: «Quis, putas, est iste, quia et ventus et mare obediunt ei?» (Mc 4,39.40). Eandem potestatem credentibus promisit:

> *«Amen dico vobis, quia quicumque dixerit huic monti: Tollere, et mittere in mare, et non haesitaverit in corde suo, sed crediderit, quia quodcumque dixerit fiat, fiet ei.»*
>
> Mc 11,23

Itaque, quamvis mundus sub potestate diaboli iacere dicatur, verbum Dei triumphat. Christiano potestatem dat in ea, quae homo in lapsu in horto Eden Satanae cessit. Per verbum Dei, per pretiosum sanguinem et sacrificium Iesu Christi et per eius auctoritatem credens in locum sibi debitum restituitur.

Cum divinum Scripturae verbum loquitur, ipsa terra respondet, et Spiritus Sanctus est per quem haec responsio fit. Spiritus orationi christiani vim tribuit: «ipse Spiritus postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus» (Rom 8,26). Spiritus etiam vim tribuit iussis eius in Spiritu, etiam in ea quae amissa erant, tanta est gloria Iesu Christi, Domini et Salvatoris nostri: «Si quid petieritis me in nomine meo, hoc faciam» (Io 14,14).

Scriptura ipsa Domini verba refert: «Data est mihi omnis potestas in caelo et in terra» (Mt 28,18). Qui in Christum credunt, ad illam potestatem accessum habent per pretiosum sanguinem Agni et per fidem suam in eum.

Colores: campus caeruleus et limbus aureus

Campus caeruleus est caelum. Ab initio homo, cum Deum alloquitur, ad caelum suspicit: «[Ad te levavi oculos meos, qui habitas in caelis» (Ps 122,1). Dominus discipulos suos orare docuit: «[Pater noster, qui es in caelis, sanctificetur nomen tuum» (Mt 6,9).

Caeruleum significat regiones caelestes, quas christianus oratione et supplicatione ingreditur. Est locus throni Dei: «Haec dicit Dominus: Caelum sedes mea, terra autem scabellum pedum meorum» (Is 66,1). Ille thronus christiano invisibilis et incognoscibilis est, attamen per fidem in Christo Iesu ad eum respicit, «per fidem enim ambulamus, et non per speciem» (2 Cor 5,7). Accedit «cum fiducia ad thronum gratiae: ut misericordiam consequamur, et gratiam inveniamus in auxilio opportuno» (Hebr 4,16).

«Abscondita, Domino Deo nostro; quae manifesta sunt, nobis et filiis nostris usque in sempiternum» (Dt 29,29). Homini satis scientiae datur ad salutem suam consequendam. Venit per verbum scriptum Sacrae Bibliae, per «sacras litteras ... quae te possunt instruere ad salutem, per fidem quae est in Christo Jesu» (2 Tim 3,15). Venit etiam per institutionem, doctrinam et exemplum Domini et Salvatoris nostri Iesu Christi.

Cum christianus cor suum in oratione levat, in caelum ascendit, in caeruleum quod regiones caelestes significat: «Levemus corda nostra cum manibus ad Dominum in caelos» (Lam 3,41). «Dirigatur oratio mea sicut incensum in conspectu tuo; elevatio manuum mearum sacrificium vespertinum» (Ps 140,2). «Et ascendit fumus incensorum de orationibus sanctorum de manu angeli coram Deo» (Apoc 8,4).

Limbus aureus de purificatione christiani loquitur, sicut supra de cruce aurea expositum est. Fides in Iesum Christum et in virtutem sanguinis eius est ignis conflans, qui hominem purgat, sicut aurum igne purgatur.

«Et ducam tertiam partem per ignem, et uram eos sicut uritur argentum, et probabo eos sicut probatur aurum. Ipse vocabit nomen meum, et ego exaudiam eum» (Zac 13,9). Hic aurum significat christianum purgatum, qui plene credit et confidit in Iesum Christum – «Rex regum et Dominus dominantium» (Apoc 19,16).

Inscriptio

Circa limbum currit inscriptio «GARLAND F. BYERS, JR. ✠ EPISCOPUS». Nomen sigillum ut proprium Episcopi designat. *Episcopus* vox latina est, qua episcopus nominatur. Ducitur ex graeco *episkopos*, id est «inspector», quo vocabulo Sanctus Paulus usus est, cum presbyteros Ephesi admoneret:

> *«Attendite vobis, et universo gregi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit episcopos regere ecclesiam Dei, quam acquisivit sanguine suo.»*
>
> Act 20,28

Nomen et titulus simul significant Episcopum partem habere in militia spirituali, quae cotidie geritur: «Nam arma militiae nostrae non carnalia sunt, sed potentia Deo ad destructionem munitionum» (2 Cor 10,4). Membrum est regiminis Dei, in munus episcopale consecratus, et obligatus ut veram doctrinam proferat neque taceat. «Oportet enim episcopum sine crimine esse, sicut Dei dispensatorem: ... amplectentem eum, qui secundum doctrinam est, fidelem sermonem: ut potens sit exhortari in doctrina sana, et eos qui contradicunt, arguere» (Tit 1,7.9).

Tacere pro peccato haberetur: «Scienti igitur bonum facere, et non facienti, peccatum est illi» (Iac 4,17). Dominus speculatorem monuit, qui gladium venientem videt nec buccina insonat: «sanguinem autem ejus de manu speculatoris requiram» (Ez 33,6). Sanctus Paulus dixit: «vae enim mihi est, si non evangelizavero» (1 Cor 9,16).

Inscriptio parabolam de talentis in memoriam revocat (Mt 25,14–30). Dominus quidam, peregre profecturus, servis suis bona sua tradidit, et duo ex eis negotiati sunt et quod acceperant duplicaverunt. Utrique dominus dixit: «Euge serve bone, et fidelis: quia super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam; intra in gaudium domini tui» (Mt 25,21). Tertius talentum suum in terra abscondit, cui dominus respondit: «Serve male, et piger» (Mt 25,26). Parabola Episcopum sollemnis officii sui admonet:

- ut Evangelium Iesu Christi, sicut id intellegit, loquatur;

- ut pro eo stet, quod rectum et iustum est in conspectu Dei; et
- ut bonus et fidelis servus sit DOMINI et Salvatoris nostri Iesu Christi.

Episcopus nescit cur vocatus sit. Hoc tantum scit, se vocatum esse, idque solum eum auctoritate et officio induit. «Non vos me elegistis, sed ego elegi vos, et posui vos ut eatis, et fructum afferatis, et fructus vester maneat» (Io 15,16). «Sine poenitentia enim sunt dona et vocatio Dei» (Rom 11,29). Ab eis, quibus multum datum est, multum requiritur: «Omni autem cui multum datum est, multum quaeretur ab eo» (Lc 12,48).

Cruculae nomini Episcopi et vocabulo *Episcopus* appositae significant eum esse episcopum crucis, episcopum in Ecclesia DOMINI et Salvatoris nostri Iesu Christi. Ostendunt quomodo et nomen eius et munus eius ad Christum referantur. «Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi: per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo» (Gal 6,14). Episcopus fidelitatem Christo et Deo super omnia debet. Cruces illam oboedientiam significant, quae soli Deo debetur:

> *«Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam quotidie, et sequatur me.»*
>
> Lc 9,23

> *«Nemo potest duobus dominis servire.»*
>
> Mt 6,24

> *«Obedire oportet Deo magis quam hominibus.»*
>
> Act 5,29

LEMMA

Lemma *Euntes in Mundum Universum*, id est «in totum mundum euntes», in auro sigilli positum est. In auro ponitur, quia Episcopus, rite consecratus, igne Spiritus Sancti purgatus est et ordines sacros recepit. Qui ordines nunc eum officio Evangelii propagandi induunt multo graviore quam quod antea gerebat. Ille ignis in omni actu sacramentali, quem peragit, iterum accenditur. Sicut Sanctus Paulus Timotheo scripsit, eum admonens «ut resuscites gratiam Dei, quae est in te per impositionem manuum mearum» (2 Tim 1,6).

Haec verba sunt mandatum Apostolorum et successorum eorum, episcoporum. Sunt ipsius Christi praeceptum:

> *«Euntes in mundum universum praedicate Evangelium omni creaturae.»*
>
> Mc 16,15

Verbum Dei et Evangelium Iesu Christi omnibus mundi gentibus praedicanda et praesto facienda sunt: «Et praedicabitur hoc Evangelium regni in universo orbe, in testimonium omnibus gentibus» (Mt 24,14). Ideo Episcopus appellatur Episcopus ad Gentes. Mandatum Christi in Mc 16,15 exigit ut omnis, qui ad eius servitium vocatus est, in mundum universum eat et Evangelium omni creaturae praedicet.

Praeteritis aetatibus hoc significabat corpore adesse: iter facere, exire et verbum Dei diffundere. Hac aetate significat etiam, pro Episcopo, verbum Dei et veram doctrinam scribere et edere, eaque in Tela Totius Terrae praesto facere, ut omnes gentes, si velint, legant. «[Scribe visum, et explana eum super tabulas, ut percurrat qui legerit eum» (Hab 2,2). «Quomodo autem audient sine praedicante?» (Rom 10,14).

Verbum Dei et Iesum Christum accipere res est electionis personalis, nec cuiquam imponenda. «Eligite hodie quod placet, cui servire potissimum debeatis» (Ios 24,15). «Et qui vult, accipiat aquam vitae, gratis» (Apoc 22,17). Dominus dicit: «Qui nocet, noceat adhuc: et qui in sordibus est, sordescat adhuc: et qui justus est, justificetur adhuc: et sanctus, sanctificetur adhuc» (Apoc 22,11).

Opus et munus Episcopi est verbum Dei et Evangelium Iesu Christi tam credentibus quam non credentibus proponere. In credente fides iterum accendi, confirmari et solidior fieri potest, sicut Dominus Petro praecepit: «tu aliquando conversus, confirma fratres tuos» (Lc 22,32). Non credentem ad fidem in Iesum Christum, Dominum et Regem, adducere potest, «ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi» (Rom 10,17).

Adnotationes

1 Clemens Alexandrinus, *Paedagogus*, lib. 3, cap. 11.

2 *Encyclopædia Britannica*, s.v. «sigillography».

Euntes in Mundum Universum: «Euntes in mundum universum» (Mc 16,15, Vulgata Clementina).